

[Kai Moltke.]

baseaftale med USA og alle dens udløbere og forgreninger kan fjerne vort partis og store dele af befolkningens mistillid og antagelsen af at være vildført. Nedrustningsministerens undvigende svar øger kun mistilliden efter Thuleepisoden, når ikke engang landets folketing kan få detaljeret besked om de afgørende spørgsmål.

Minister for nedrustningsspørgsmål *K. Helveg Petersens* svar (26. juli 1968):

Den omstændighed, at den udførlige redegørelse om flystyrtet ved Thule og de efterfølgende dansk-amerikanske forhandlinger blev givet i det udenrigspolitiske nævn, berettiger selvsagt ikke hr. Kai Moltke til at tale om hemmeligt diplomati. Men jeg kan næppe tilfredsstille hr. Kai Moltke, der ikke vil eller kan opfatte det udenrigspolitiske nævn som det organ, der på folketingets vegne modtager udførlige oplysninger i udenrigspolitiske sager af særlig karakter.

Når hr. Kai Moltke i realiteten kræver, at samtlige dokumenter og erklæringer forelægges hele folketinget, er det et udtryk for, at han ikke accepterer, at der kan være tilfælde, hvor en sondring mellem, hvad der forelægges i det samlede folketing og i det af tinget nedsatte nævn, finder sted. Denne sondring følger imidlertid af selve det udenrigspolitiske nævns eksistens.

Hvad jeg stillede i udsigt i mit svar i folketinget af 28. februar d.å., er opfyldt dels gennem den udførlige redegørelse for folketingets udenrigspolitiske nævn, dels gennem informationen om forhandlingernes resultat i udenrigsministeriets pressemeddelelse den 31. maj; hvis indhold jeg citerede i mit sidste svar. Da den 31. maj var dagen for folketingets hjemsendelse, valgtes denne form for information over for folketinget.

Endelig skal jeg understrege, at hr. Kai Moltkes fortolkning af ordet „informere“ helt må stå for hans egen regning.

Af *Jørgen Andersen* til justitsministeren (19. juli 1968):

„Giver den i dagspressen omtalte sag fra herredsretten i Randers, hvor en varetægtsfange er tilbageholdt tre gange efter udsættelsesbegøring fra politiet, uden at fangen i forvejen har været stedt for en dommer, hvorved såvel fange som for-

svarer har været forhindret i at gøre indsigelse, ministeren anledning til administrative ændringer, som sikrer, at retssikkerheden respekteres også i rutinemæssige forhold?“

Justitsminister *Thestrup*s svar (25. juli 1968):

Den sag, der har givet anledning til spørgsmålet, vedrører en sigtet, der efter fremstilling i Randers herredsret i grundlovsforhør blev fængslet den 1. juni 1968. Fængslingsfristen blev fastsat således, at den udløb den 18. juni. Senere er fristen efter politiets begøring blevet forlænget tre gange ved beslutning af herredsretten.

Ved fristforlængelserne er sigtede ikke blevet fremstillet i retten, men er først efterfølgende blevet underrettet om rettens beslutning, ligesom også forsvareren først er blevet underrettet efterfølgende.

Retsplejeloven indeholder ingen udtrykkelige regler om, hvilken fremgangsmåde der skal følges ved fristforlængelser. Det er imidlertid mit indtryk, at den normale fremgangsmåde i landets forskellige retskredse er, at en beslutning om forlængelse af en fængslingsfrist træffes i et retsmøde, hvorom forsvareren er underrettet, og hvor sigtede fremstilles. Denne fremgangsmåde anser jeg for den mest korrekte. Når politiet begærer en fængslingsfrist forlænget, bør ikke alene forsvareren, men også sigtede selv som alt-overvejende hovedregel have lejlighed til at udtale sig for dommeren, inden denne træffer sin beslutning. Undladelse af at fremstille sigtede for retten vil dog kunne forekomme, f. eks. hvis sigtedes helbredstilstand er til hinder for en fremstilling, eller hvis sigtede ikke ønsker at blive fremstillet og han og forsvareren er indforstået med fristforlængelsen.

Jeg er enig med spørgeren i, at den konkrete sag fra Randers — uanset at den her fulgte fremgangsmåde næppe er i overensstemmelse med den i landets øvrige kredse normalt fulgte — kan give anledning til at overveje retningslinjer for proceduren ved fristforlængelser. Spørgsmålet, der drejer sig om straffesagers behandling i retten, bør dog næppe søges løst ved udsendelse af administrative forskrifter, men i givet fald ved en ændring af retsplejeloven.

Spørgsmålet om varetægtsfængslinger og